

Normal bir süreç olsaydı bu heyecanı anlardım, ancak temellerini bizden, içimizdeki dinamiklerden alan bir süreç değil.

Evet, ben de bu ülkenin iki ileri bir geri sivilleşmesinden memnunum, şikayetim yok, yine de işi gücü bırakıp halay çekecek kadar da sevin(e)miyorum, blogundan askere sataşarak ülkeye demokrasi getirdiğini düşünen zevatın heyecanını paylaşamıyorum.

Çünkü sahnenin tamamını görmüyoruz ve sahnenin tamamını görmediğimiz yerlerde, oyunun lehimize seyrettiğini düşünürken aslında sahnede bizim de olduğumuzu ve birilerinin de bizi izlediğini farketmek her zaman mümkün. Oyun belki de onların oyunu.

Liberallik bu ülkede felsefi ve sosyal temellerini yerli yerince oturarak gelişmiyor, garip bir şekilde (modernizm/pozitivizm tecrübemizde olduğu gibi) tepeden indiriliyor, insanların pek çoğunun aslında ne istediklerinden haberi yok ve bana kalırsa mesele aynı aktörlerin biteviye rollerinden sıkılan insanların artık bir değişiklik istemesi... Liberalizmi gerçekten sevdikleri için değil, geçer akçe o olduğu, savunması kolay olduğu ve marka değeri yüksek olduğu için Liberalleşiyor insanlar. Yoksa “müslüman liberal” gibi bir çelişkiyi nasıl üretebilirdik? Müslüman “emr-i bil ma’ruf ve nehy-i an’il münker”le emrolunur, bir insanın hem liberal olup, hem bu emri yerine getirmesi mümkün mü?

Garip bir yere gidiyoruz. Bakalım ne çıkacak.